

Publicerad 2019-10-13 21:59 av Catherine Brandt

Hur jag menar med att bli författare genom att skriva sitt livs-historia för att få luft då när det känns som man "kvävs" av omgivningen?

Det här är en tråkig text, tror jag.

Det är lätt att hamna i det om man som person är väldigt mån om att allt ska kännas rätt. Om någon gör en illa eller om man ser någon bli utsatt för orättvisa, kan man inte hålla det inom sig, man måste berätta, måste lätta sitt hjärta, men då händer något hemskt, de som tystar en genom att tvinga in en i en diagnos som gör att man inte längre är att betrakta som trovärdig. Så är man tystad för gott, fast man får iallafall leva vidare, ett liv som är så förnedrande att det saknar ord.

Jag är ett vittne, ett brottsoffer och en mycket kränkt människa, en som inte får synas i samhället (Det är en känsla som kommer ur traumat av uppväxten.)

Det är särskilt svårt att växa upp i en familj med en lite äldre bror som får göra som han vill med en, att bli slagen varje dag och hånad av föräldern för det, att bli utnyttjad på alla sätt och sedan bli vittne till något ännu mer fasansfullt för att sedan få skulden till det han orsakat, det är andras hämnd mot en för brodern.

(Visst måste man säga ifrån i händelse av brott.)

Men så här kan det sluta, brodern blir beskyddad och systemen hamnar under tvångsvård och får en diagnos, så hon inte längre är trovärdig i samhället. Sen jagas hon av andra som är anhöriga till den som blivit slagen, och får således skulden för detta.

"Fast i dödens spiral"

se. att vara levande död.

I andras liv kanske det slutar med självmord, mord och prostitution, är detta verkligen något som samhället ska bidra till? Jag vet vad jag talar om, tro mig, detta är fruktansvärt. Är du själv utsatt för brott där samhället hävdar sjukdom?

Jag önskar mina medsystrar
slutar skylla allt på varandra.

Bara det är ett helvete.

Är det så de håller sig levande?

Är det viktigt att kvinnor
berättar sin livs historia?

Ett symptom kan vara att modern till sonen är insmickrande mot andra utanför familjen och säger till alla hur svårt det är att ha en sådan hemsk dotter som "-sticker knivar i hjärtat" och förstör familjen. När modern sätter dottern på vård i samhället, firar så familjen detta i tron att sonen aldrig slagit någon ung kvinna.

Känner du igen själva innebörden?

Det är bara att skriva som man känner, som det är och som man vill att polisen ska läsa; livs-berättelsen i hopp om att; en dag bli fritagen från "dödens spiral".

"Min tro på människan är borta och
en ny tro har tagit plats i mitt hjärta"

En tro på mig själv,
fast den har jag alltid haft.

Så då är jag tillbaka.

Jag förstår av texten att jag
känt mig skyldig till allt ont.

Sen kräver vården att man ska
få självinsikt i hur sjuk man är.

Orkar ni?

(Vem bryr sig)

Texten är utskriven från Poeter.se

Författaren Catherine Brandt med Poeter.se id #56231 innehar upphovsrätten